

[Berlau]

levante overenskomst, men på rygmarven tager man den og siger: Hvis Per Lindegaard har sagt sådan og sådan, er det nok rigtigt.

Det betyder selvfølgelig, at der bliver et helt forklejnet forhold af realiteterne, for det mæglingsforslag, der er fremsat, betyder i realiteten en alvorlig forringelse af overenskomsten på en række områder.

Når hr. Estrup hævder, at dette er et klassisk indgreb, tager han altså alvorligt fejl, for det, der har været afgørende tidligere ved diskussioner i Folketinget om ophøjelse af mæglingsforslag, har været, at det er et mæglingsforslag, der er fremsat, og at parterne har godkendt et sådant mæglingsforslag.

Dette mæglingsforslag er alene fremsat af hensyn til, at det skulle trilles ind her i folketingssalen, for så vidt det måtte blive forkastet.

Det har altid været sådan i Forligsinstitutionen – og undertegnede har i hvert fald deltaget i en lang række forhandlinger derinde – at ingen forligsmand fremsatte et forslag, medmindre de forhandlere, der sad omkring bordet, sagde, at det vil vi godt gå ud og bokse for. Men det er altså tilfældet her, og forligsmanden har af egen drift indrullet en række krav, som der overhovedet ikke har været forhandlet om. Det vil sige, at det er en helt, helt anden situation, vi står i, end den, som hr. Estrup kalder for »klassiske lovindgreb«.

Danmark er desværre ved at udvikle sig til en ren bananrepublik på dette område. Vi har et dårligt renommé rundt om i verden, fordi vi hævder, at vi har frie forhandlinger, vi hævder, at der er regulativer, og at det er markedet selv, der afgør tingene, men alligevel griber Folketinget altså ind her den ene gang efter den anden.

Hvad er det så, der skiller? I de forhandlinger, der har været ført, har der været diskuteret en lang række af de emner, som hr. Preben Møller Hansen var inde på. Men det, der er afgørende, er, at det, parterne gik fra hinanden på i slutfasen, beløber sig til 87.000 kr. om året. Det var altså det, som statens forligsmand ikke kunne finde ud af at få taget sig sammen til at forhandle færdig med parterne.

Men hr. Per Lindegaard har haft for vane i de forhandlinger, der er blevet ført i det sidste lange stykke tid, ikke at kunne forlige parterne. Han har ikke haft noget som helst reelt

ønske om at gennemføre fornuftige forhandlinger, og vi vil godt opfordre arbejdsministeren til at kigge hr. Per Lindegaard dybt i øjnene og så sende ham væk og sørge for, at der kommer en forligsmand, der kan virke ud fra det, der er lovens intentioner og hensigter.

Men det, der står tilbage, er, at mæglingsforslaget, som det ligger her, ikke er fremsat efter de almindelige aftaler og regler og forhandlingsprocedurer i Forligsinstitutionen. Det er hr. Lindegaards eget værk, som er fuldstændig uacceptabelt, og derfor minder det under ingen omstændigheder om mæglingsforslag, som vi kender det.

Det, der står tilbage, er, at der er kun 87.000 kr., der skiller parterne. Nu hævder man i dag inde i Bornholmstrafikken, at de ikke kender noget til et forslag, som skulle bringe situationen ned på det niveau. Det kan godt bringe os til at få den mistanke, at forligsmanden overhovedet ikke har videregivet de forhandlingsforslag, som har været diskuteret imellem Sømændenes Forbund og Forligsinstitutionen, for det kan ikke være sådan, at en embedsmand lyver over for aviserne.

Det, der står tilbage, er, at vi har fået et renommé i omverdenen, som vi ikke længere kan leve med. Der er i dag flere klager nede i ILO over den måde, som man forvalter arbejdsmarkedssystemet på i Danmark. Sømændenes Forbund har også klaget, men derudover ligger der øvrige klager, klager, som den danske regering, Kongeriget Danmark, som det hedder dernede, overhovedet ikke har gidet svare på endnu, således at der kan komme en realitetsbehandling af det, på trods af at det er her i november måned, at ILO skal behandle de klager, som ligger der.

Der er al mulig grund til at stemme imod dette forslag og sørge for, at der bliver bragt realitetsforhandlinger ind i billedet frem for at gennemføre et forslag, som overhovedet ikke har været forhandlet på fornuftig vis.

(Kort bemærkning).

Estrup (RV):

Der er blot to ting, jeg synes jeg gerne vil sige efter hr. Berlaus indlæg. Det ene er, at jeg meget omhyggeligt gjorde opmærksom på, at jeg ikke mener, det er Folketingets opgave at vurdere et mæglingsforslags indhold, og at vi heller ikke er kompetente til det.